

63837

le

Faint, illegible text, possibly a library stamp or title.

Maria! čist' deviški cvět,
Ne pust nedolžnosti mi vzet!

Pirhi za device,

ali

molitve in nauki,

katere naj si

pobožna devica in sleherna poštena žena
večkrat k sercu vzame.

Na svetlo dal

P. Ilm Jais.

Regidius O.J.C.

Prestavil en duhoven.

Tretji natis.

Janez Giontini

V LJUBLJANI, 1869.

Založil in prodaja Janez Giontini.

Natisnil J. R. Milic.

63837

030054332

Čednost je lepôta, in sramožljivost
nar imenitniši zalost
mojiga spola.

Molitev.

 moj Bog! de bi pač jest pogosto tôle pre-
mišljevala: Lepôta mladosti véne kakor cve-
tlica; lépo oblačilo mojih grehov ne zakriva;
če me tudi drugi hvalijo in se za me pečajo,
jest vendar zavolj tega nič bolji nisim. Tebi
pa, o moj Bog! dopasti, naj bo moje edino
prizadevanje, in moja nar veči vrednost; v čed-
nosti naj bo moja čast in moje veselje.

Vendar ne morem tebi dopadljiva biti, o
moj Bog, če ne živim čisto, in se skerbno ne
ogibam vsiga, karkoli je sramožljivošči nasproti.
V ti reči je silno potrebno: se *skerbno varo-*
vati, čuti in moliti.

Obvari me, o moj Bog! pred zmoto! Go-
tovo bi za njo druge sledile. Ko bi bila tóliko
nesrečna, de bi se zoper sramožljivost kaj pre-
grešila, bi z nobenim kesanjem tega greha več

ne mogla preklicati ali zbrisati. Bodi mi na pomoč, de ob času skušnjave imam tebe, vsega-vedijoči Oče in Sodnik! pred očmi. Ako ravno bi moj greh svetu skrit ostal, bi vendar bil očiten pred tvojim obličjem, tvoji ojstri sodbi bi ne mogla oditi; v pričo vesoljniga svetá bi bila enkrat moja sramôta razodeta, za kratkim pohlepnim veseljem bi grenke solzé in večne očitanka vesti nastopile.

Zbudi v meni, o Gospod! gnjusenje do vsiga, česar bi se mogla v pričo same sebe in pred tvojim prečistim obličjem sramovati, de v vsih rečeh svoje teló čisto ohranim, in ne delam nečasti sama sebi. Zveličaven strah mi prešini dušo, in spomin na konec vsiga posvetniga veselja me zaverni od prepada, v kteriga bi me moja nemarljivost utegnila pahnuti. Kako bi se mogla tolikanj preslepiti dati, de bi svojo čednost, poštenje, časno in večno srečo za nečimerno, zeló kratko veselje prodala in zapravila! — Kako grozovitno bi bilo terpljenje v večnosti, tam kjer červ vesti ne jenja grizti, in žerjavica nikdar ne ugasne, kjer nečisto dušo le tá strašna misel ujeda: Kaj sim storila, kaj sim zgubila! Kje moram zdaj biti? Kaj moram zdaj terpeti? Terpeti na večno —

terpeti iz lastniga zadolženja! Gorjé meni — gorjé na večno!

Moj Bog! če to pomislim, kako, bi mogla še kaj storiti ali pripustiti, kar je kolikaj čistosti nasproti! Kako bi kaka reč meni majhna bila, ktera je pred tvojim svetim obličjem ostudna, in pred ali pozneje, tukaj in tamkaj tako grozovitne nasléde ima? — Ali slaba sim, in neštevilnim nevarnostim nastavljena! Kako lahko bi se zgodilo, de bi v brezno pregrehe padla, kakor marsiktere nesrečne mojiga spola in moje starosti.

Torej, o moj Bog! si hočem z vsim trudam prizadevati čistost ohraniti, in se vsiga skerbno ogibati, karkoli bi ji utegnilo nevarno biti. Svoje oči bom krotila, in nič ne govorila, ne péla, ne poslušala, ne storila, ne pripustila, kar je sramožljivosti nasproti. Zlasti si bom prizadevala v oblačilu in vedenji spodobna in sramožljiva biti. Kratko naj mi v mar ne pride, de bi se samopašno, nečimerno, ali prevzetno lepotičila, ter drugim ljudem s tim priložnost v greh dajala. Sramožljivost in spodobno zadržanje mi bodi bramba zoper prederzne in nadležne zalezovalce, zakaj v resnici sramožljivo devico tudi hudobni spoštujejo

V pričo tebe, vsegavedni Bog! terdno sklenem, zapeljiviga prilizovanja nikdar ne poslušati, ne drušinam, podkupovanju in nikakoršnim obljubam prekaniti se pustiti. Veliko žalostnih zgledov družih mi bodi odvrtačljivo svarilo!

Vsim nevarnostim oditi pa nisem v stanu. Torej hočem le še prizadevniši nad sabo čuti, in bolj goreče moliti, da v skušnjava ne padem. Tebe, vsegapričijoči, nardobrotljiviši Oče! se hočem s terdnim zaupanjem okleniti. Vodi, brani me, in močniga stori svojiga otroka, ki ti pokoršino obeta. Tega te prosim, to upam od tebe po Jezusu Kristusu, tvojim Sinu, našim Gospodu. Amen.

Dobri nauki.

Nobene reči ne imej v večji ceni, in prizadevniši skerbi, kakor čistost. Ona je lepota tvoje mladosti, ona ti daje veselo serčnost, moč in življenje; ona ti dela pravo, stanovitno veselje; ona te Bogu in ljudem prikupi: — in njeno plačilo v nebesih je obitno in večno.

Nečistost pa je gnjusoba pred Bogom in nar večji sramota pred pametnimi ljudmi. Nečistniki globokejši in globokejši v nesramnost

in spačenost zabredó, de se na zadnje celó iz nje več vzdigniti ne morejo. Še na tim svetu si nakopujejo britko vest, žalost in revšino. Kaj pa se imajo še le v večnosti bati!

„Marsiktere se nič družiga ne bojé, kakor sramote; ktera bi iz njih greha vstala. Take si prizadevajo le sramoti oditi, vendar grešijo, in grešijo ravno zavolj tega le še hujši, desi-ravno se jim manjši greh zdí. Ako želiš nar imenitniši zaklad, nepovračljivo čistost ohraniti, in časnimu in večnimu pogubljenju oditi; delaj takó-le:

Vari se priložnosti greha, zakaj v nji se čistost zgubi.

1. Vari se lenobe. Ona je začetek vsih grehov, tudi nar ostudniših. Imej tudi ob praznikih kako dopustljivo opravílo, de ne boš utegnila v hudobne in pregrešne reči misliti. Nikdar v postelji ne ostani, kadar več ne spiš.

2. Vari se takih tovaršev in tovaršic, ki so v govorjenji in zaderžanji nesramožljivi, samopašni in prederzni. Nikoli ne pripusti, de bi se drugi v tvoji družini derzno, nepristojno ali celó nespodobno obnašali.

3. Ne daj se hudobnim ljudem zapeljati, ki pravijo: To ali uno ni greh! vendar pa je negnjusno in spodobnosti nasproti. *Poslušaj glas vesti, in po njem se ravnaj.* Sej sama veš, kaj ni, in ne more biti dopušeno.

4. Sovraži vse nespodobne šale, igre, kvante pačenja. Skerbno glej na-se, de nič ne govoriš, ne poješ, ne bereš, ne poslušas, in ne gledaš, kar bi v tebi nečiste misli zbuditi utegnilo. Beri le take bukve, ki veš, de so dobre, vsih dvomljivih pa se vari!

5. *Vari — skerbno se vari vsih nevarnih, zlasti ponočnih shodov, in vsih samopašnih razveselic! V berhkim plesu nedolžnost obledi.*

6. Z osebami družiga spola nikoli ne obhajaj sama, nikoli ne prezaupljivo, še celó pa po noči ne. Ko bi ravno bilo tako tovarštvo v začetku morebiti nedolžno, bi vendar tvoja čistost bila že v nar hujši nevarnosti. Prepovedano ljubljevanje ima žalosten konec; po dolgim, in prezaupljivim poznanji nastopi nesrečin zakon, zeló velikrat pa nikakoršin ne.

7. *Bodi tresna v jédi, še bolj pa v pijáci.* Ogenj se ne da ugasniti, če mu vedno podkurjaš in ga podpihuješ; ravno tako ne moreš čisto živeti, ako si v jédi in pijáci nezmer-

na. Nar nevarniši so močne pijače, postavim žganje.

8. *Nič naj se ti ne zdi majhno, kar je kolikaj spodobnosti nasproti.* Nikoli nikar ne misli: Le to-le bom storila, in pa nič družiga! ali pa: Samo zdaj, potim pa ne več! O, ko bi tako delala, bi bila čedalje prederzniši, in bi čedalje globokejši in globokejši v nar grozovitniši pregrehe zabredla. Je pa prva stopinja storjena, — pač hitro sledi druga za njo!

Posluži se vsih pomočkov čistost ohraniti.

1. Čuj! zateri hitro v začetku hudobno poželjenje, in nečisto nagnjenje; beži od reči, ktere ti nečiste misli obudujejo; odverni proč svoje oči, obrni misli na kako drugo reč; zapusti kraj, osebo ali peršono, opravilo, ki ti je nevarno. Kadar si sama, bodi spoštljiva in sramožljiva. Imej vselej Bogá pred očmi! Ohrani svoje teló v svetosti, kakor živ tempelj Božji, kakor ud Jezusa Kristusa. Bodi spoštljiva do same sebe: Bog vse vidi! Glej, da nič ne storiš, česar bi se mogla sramovati in bati pred neskončno čistim očesam vsegavidojočiga Bogá!

„Tudi v *dopušenim* razveseljenji, v jedi, pijači, spanji, v pogovoru in pogledu si včasih kaj pritergaj. Vadi se v *malih* in *nedolžnih* rečeh premagovanja, in se boš lažje premagovala tudi tedaj, ko bo premagovanje ojstrejši — pa potrebno“.

2. *Moli!* pogosto in serčno, kratko pa dobro, slasti kadar si v skušnjavi, ali v nevarnosti grešiti. V skušnjavi, bodi si tudi narhujši, poglej in zdihni kviško k svojemu naredbrotljivišimu Očetu in vsegavednimu Sodniku, in gotovo ne boš grešila.

Zjutrej pomisli, v kakošne prilžnosti in skušnjave bi utegnila podnevi priti, in kako se ti je v njih zadržati.

Zvečer premisli, kako si storjene dobre sklepe spolnovala. Pobožne misli naj te k počitku spremijo! Misli na smert — na večnost!

Nedelje in praznike dobro obrni. Pridige in keršanske nauke zvestó poslušaj. Beri dobre, koristne, in spodbudljive bukve. Ne postopaj! Opravljaj kaj koristniga. Le take obiskuj in z njimi tovaršuj, pri katerih je kaj dobriga viditi, slišati in naučiti se.

Pripravi se pogosto z zvestim spravevanjem vesti, s skesano in odkritoserčno spo-

vedjo k vrednimu prejemanju presvetiga *Rešnjiga Telesa*.

Časti neomadežano Devico Marijo! Kadar jo prosiš, da naj za te pri Bogu prosi, da bi jo mogla posnemati, zmisli se tudi na njeni lepi zgled.

* * *

Še to-le si dobro v spomin vtisni: Kadar se v tvojim sercu zbudi slabo nagnjenje, ali tako, da si ga ne upaš nikomur brez preteže razodeti: razodeni ga na tanko očetu ali materi, spovedniku, ali drugimu skušenimu, umnimu in pobožnimu prijatelju, ali prijatelici, ki s tabo dobro misli in ume, kakor tvoji starši. Ne zaupaj sama sebi, drugač se boš pogubila! Kdor je zaslepljen, sam sebi ne more ne svetovati, ne pomagati.

Sramožljivost.

Obličje se mi rudeči,
Toplota lice žge,
Se vzdigniti bojim oči,
Trepečem . . . kaj mi je?

Al' mar v nevarnosti živim
Grešit' zoper Bogá,
In vest svari, da naj skerbim,
De ne razžalim gá!

Poslušat' moram letà glas,
Poslan mi v prid je moj;
Ak zamudim svarjenja čas,
Kaj enkrat bo z meno!

O zaljšaj lice, lepi cvet,
O cvet nedolžnosti!
Nikdar naj te hudobni svet
'Z serca ne pokosi.

Posebne opominjevanja.

1. Nečimernost, ali hlepenje dopasti, katero je tvojimu spolu, tako rekoč prirojeno, je navadno tudi prva stopinja v greh. Prizadevaj si, pred vsim drugim, Bogú dopasti, potem boš tudi ljudem ljuba, katerim želiš všeč biti.

2. Napuhnjena šopirnost in samopašno, nemarno obnašanje, so zaderge, v ktere se boš vjela, ako ne boš previdna. Oh koliko jih je, ki se ob praznikih iz ošabnosti, ob delavnikih pa iz nemarnosti pohujšljivo oblačijo! Spodobnost v oblačilu je nar imenitniši lepota, ošabna šopirnost pa, in nečimerna nemarnost v noši, nar večji sramota tvojiga spola.

3. Z nesramožljivimi pesmami in petjem v sebi in v drugih pregrešne misli in želje bu-diš, in take ljudi k sebi vabiš, katerih bi se mogla z vso skerblijivostjo ogibati.

4. Marsiktere so vse preveč in prena-
gljeno v svoje prihodnje preskerbljenje zami-
šljene, in ostanejo nepreskerbljene ravno za-
volj tega, ker se pregrešnih pomočkov poslu-
žijo. Lepo se zaderži, pošteno živi, daljno
skerb pa Bogú zroči, in verjemi, de on bo
za-te skerb.

Kdor se ti prikupuje, ne misli pošteno s
tabo; le zaničuje te, kakor slabo neumnico;
tudi ti njega zaničuj. Kadar ti malopridnež
kaj obeta, te hoče le goljufati, ne bo mož be-
seda; ravno to je že drugim obetal. Boš le od
takiga človeka kaj dobrega pričakovala, ki se
Bogá ne boji? Kako ti bo on zgubljeno čast
in čednost povernil, kterih te hoče z lažnjivim
obetanjem obropati?

6. Bodi previdna in ojstra, če se ti hu-
doben zapeljivec približa! Odpravi ga precej v
začetku in z vso ojstrostjo! Ne verjemi nje-
govim besedam; sej sama veš kaj je greh,
kaj je čistosti nasproti! Vari se rokodelskih
hlapcov in vsih tujcev! Vari se prederznih za-
peljivih vojakov, in vsaciga hudobnika, bodi
si skrit pod oblačilam kakoršnim hoče.

7. Ogni se vsakimu pijanemu človeku, še
celó, če si sama; beži pred njim, umikaj se

mu kakor in kolikorkoli ti je mogoče. Še bolj pa glej, de se sama ne upijaniš. Skerbi de te ne bodo kdaj hudobni k timu zapeljali. Če ne, boš kmalo ob čast in čistost. Tudi ni geršiga na svetu, kakor pijana ženska.

8. Vari se zdravnikov slabiga imena. Če si bolna, kliči taciga zdravnika k sebi, ki veš, de ima Bogá pred očmi. V ti reči je sosebne previdnosti treba. Čast in nedolžnost ti mora ljubši, drajši biti, kot življenje.

9. Skerbi, de bo kraj spanja v varnim in spodobnim kraji. Ne hodi iz stanice, in z nikomur se ne zgovarjaj, dokler, nisi čedno in popolnoma oblečena.

10. Ako slišiš, de se je ktera sirota pregrešila, ne zasmehuj, in ne zasramuj jo! Naj bo mar to svarjenje za tebe. Uči se ponižnosti, spoznaj svojo slabost, imej usmiljenje! Prevzetneš bo padel in se bo pogrešil, in nikogar ne bo, de bi ga vzdignil: pravi sv. pismo.

Hčerke! v sercu si sklenite,

Biti čiste, sramožljive;

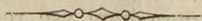
Prepovedan' sad bežite,

Vstav'te misli poželjive!

Čisto serce pelje k sreči,

Duši vsako vrednost daje,

Serce mlado, in brez graje —
Ta lepota je nar večí.

Delavna in bogaboječa dekla.

1.

Na polji, v cerkvi, in domá
Imeti pred očmi Bogá!
To hoče on, ki vidi, vé
Človeka, djanje in sercé.

2.

Prav zvesta gospodarju bit',
Vso škodo hočem odverniti';
Če njemu zvikšam jest blagó,
Bo plačal Bog, ak on ne bo.

3.

Se žvinče lačno oglaší,
Od mene jesti, pit' dobí.
Zato plačilo, jéd dobim,
Da svoje delo prav storim.

4.

Najejte se, žvinčeta!
O srečen, kdor živino ima!
Pri mnogim žvine, kruha ni,
Še druge zraven ima skerbí.

Sim zdrava, vsiga dost imam,
Za vse, o Bog! ti hvalo dam.
Zvesto opravljam vse reči,
Živim, umerjem brez skerbí.

Kratki nauk keršanskiga zaderžanja,

pripraven za premišljevanje ob nedeljah, tudi pred
spovedjo, ali po sv. obhajilu.

*I. Ljubi Gospoda svojiga Bogá iz ce-
liga svojiga serca, iz cele svoje duše, in iz
vse svoje moči. To je prva, in nar večí za-
poved. Luk. 10.*

Bogá sicer ne moreš ljubiti tako, ali na
tako vižo, kakor človeka ljubiš, zakaj Bog je
duh; ga ne vidiš. Če pa prav premisliš, de je
Bog sam na sebi nar vikši, nar ljubeznjiviši
dobrota, de on je naš nar boljši Oče, boš nad
njim nar vikši veselje občutila. Bog svojo lju-
bezen do tistih, ki njega ljubijo, že na tim svetu
posebno pokaže, še bolj pa na unim svetu.
Ne smeš pa Bogá samo zato ljubiti, ker ti
tolikanj dobrega stori, ali ker ti dobro plača.
„Popolnoma ljubezen božja, kakor nas Jezus

uči, *obstoji v tim, da Bogá, kakor nar do-
brotljiviši bitje čez vse spoštujemo, in iz spo-
štovanja do njega njegove zapovedi v vsih
rečeh spolnujemo*“. Ako svojiga očeta ljubiš,
vse rada storiš njemu vstreči. Bolj ko se pri-
zadevaš voljo božjo spolnovati, bolj ga ljubiš.

1. Prizadevaj si, Bogá čedalje bolj spo-
znati, tedaj ga boš tudi čedalje bolj ljubila.
Večkrat premišluj, kako lepó in dobrotljivo je
Gospod Bog vse reči naredil; povzdigni se od
stvari gori k Stvarniku. Poslušaj, kar te Je-
zusov nauk uči. Zvesto poslušaj besedo božjo.

2. Skazuj čast Bogú, kakor nar vikšimu
in nar svetejšimu bitju; kaži v celim svojim
djanji in nehanji, de ti je več ležeče božjo vo-
ljo spolniti, kakor na celim svetu. Božje ime
vselej s svetim strahom izgovarjaj. Skazuj čast
Bogú očitno v cerkvi, pa tudi domá in povso-
di z bogaboječim življenjem; to je prava bo-
žja služba.

3. Hvali Bogá za vse dobrote, tudi za
nar manjši in vsakdanje, ki jih tebi, in vsim
ljudem deli. Vse dobro od njega pride. Spo-
znaj njegove dobrote, in njegove darove dobro,
po njegovi volji obračaj. Le tó je prava hva-
ležnost.

4. *Zaupaj v Bogá* s sinovskim izročanjem v njegovo voljo. On je tvoj nar dobrotljiviši Oče, on te ljubi, in skerbi za-te. Bodi pobožna in delavna, in ljubeznivi Bog ti bo vse prav naredil.

5. *Boj se Bogá*, nobene reči se tolikanj ne boj, kakor zoper njegovo zapoved grešiti. Bog vse vé, in povsod te vidi. Kakor on ne more hudobii prizanesti, ravno tako ne more dobriga brez plačila pustiti.

II. Ljubi svojiga bližnjiga, kakor sebe; ta je druga poveljavna zapoved, prvi enaka.

S spolnovanjem te zapovedi, moraš pokazati, da tudi prvo spolnuješ, to je, da Bogá čez vse ljubiš, in de si prava kristjana.

Tvoj bližnji je vsak človek, kterimu moreš pomagati, ali kaj dobriga storiti, naj on že bode, kdorkoli hoče, dosti da je človek.

Svojiga bližnjiga kakor sebe ljubiš, če se vselej v njegovo mesto prestaviš, ter sama sebe prašaš: „Kaj bi jest rada, de bi mi drugi v tih okolišinah storili? Kako bi se meni zdelo, ako bi drugi tako z mano delali, kakor jest z njimi?“

Bližnjiga ne smeš ljubiti zgolj zavolj njegovih čednost in dobrih lastnost, ali le zato, ker je tvoj prijatelj in dobrotnik. Tako bi pač ne mogla vsih ljudi ljubiti. *Prava ljubezen do bližnjiga*, kakor nam jo Kristus pred oči stavi, *obstoja v tim, de druge iz spoštovanja do Bogá in do človeka samiga, ali zato ljubimo, ker Bog hoče, in ker je sleherni človek pametno, Bogú podobno bitje, ker je otrok božji*. De nam je pa Zveličar veliko plačilo v tim in v drugim življenji obljubil, ako drugim dobrote skazujemo, ali jim v potrebi pomagamo, nas mora k ljubezni bližnjiga le še bolj spodbadati in nagibati.

1. *Ljubi tedaj vse ljudi, tudi svoje sovražnike*; odpusti jim, moli za nje, prizadevaj si jih pridobiti; k timu je velikrat ena sama beseda dosti. Prenašaj poterpežljivo pomote in slabosti družih, kakor morajo oni tvoje prenašati. Premisli, ali nisi morebiti sama kriva, da so drugi sovražni do tebe; poboljšaj se, in bodi previdna.

2. *Skerbno glej, da nikogar na duši ne poškoduješ*. Ne dajaj nikdar pohujšanja, nikdar slabiga zgleda v oblačilu ali zaderžanji; vari

se, de nikoli družih k grehu ne napeljuješ, ali od dobriga ne zaderžuješ.

3. Od družih brez terdniga vzroka nikdar ne misli hudiga, in ne obračaj precej vsiga v hudo. Ne govori preveč, ne lagaj! — Nikogar ne poškodovaj na dobrim imenu; brani bližnjiga, ako se mu krivica godi. Ne kregaj in ne prepiraj se zavolj vsake majhne reči. Ne pusti nikdar, de bi se sovraštvo, nevošljivost ali škodoželjnost v tvojim sercu vgnjezdila. Vari se goljufati, ne jemlji tudi nar manjši tuje reči. Če si komu krivico storila, ga poškodovala, ali razjezila; popravi tako hitro ko moreš in kolikor moreš.

4. Nar boljši, kar moreš in moraš bližnjimu storiti, je: v resnici želeti, Bogá prositi, in sama pripomoči, de bo *dober*, *bogaboječ* in kdaj *zveličan*. Vsim dober zgled dajaj, opominjaj in svari druge, kadarkoli se s pridam zgoditi zamore. Pripoveduj jim, kar si pri pridigi slišala ali v dobrih bukvah brala; posojuj jim sama kake koristne bukve, moli za vse ljudi, de bi bili dobri in de bi se zveličali.

5. Služi in pomagaj svojimu bližnjimu tudi v časnih rečeh. Ako jim moreš kak trud

odvzeti, ali terpljenje polajšati, stori z veseljem. Dober svet, tolažba, serčno pomilovanje, prošnja pri drugih je tudi pomoč in velikrat več vredna, kakor denar.

III. Ljubi sama sebe.

Smemo in zeló moramo tudi sami sebe ljubiti, ta zapoved je v poprejšnjima zapopadena, ker bi sicer Bogá in bližnjiga ne ljubili. Tode lastna ljubezen mora prav obravnana biti. Ako kdo edino na svoj prid, veljavo in bogastvo, ali na nečimerno veselje gleda, je to nespartna pregrešna, lastna ljubezen. Po Jezusovim nauku moramo *vikših dobrote in resničniga veselja* iskati. Samosvojna ljubezen, ktero on od nas hoče, je, *da se s krepostjo ali čednostmi večniga zveličanja vredne storimo*. To je človeka *nar vikši dobrota*.

1. *Skerbi narpoprej za svojo dušo*, prizadevaj si pred vsim za čednost. Zvesto poslušaj dobre nauke; večkrat premišluj, kar si dobriga slišala ali brala. Spoznavaj napčne nagnjenja in hudobno poželjenje in vojskuj se zoper nje. Vadi se z neutrudljivo gorečnostjo v dobrim. Vse to zamoreš, če imaš le resnično voljo.

2. Poslušaj svojo vest ali notranji glas svojiga serca, ki ti pravi, kaj je prav ali ne. Ravnaj se po tim glasu — ne pa po hudobnih pregovorih ali zgledih.

3. Vari se malih pomot; kdor se pogreškov ne varuje, bo v grehe padel.

4. *Skerbi tudi za svojo telesno dobro, za zdravje*; ne kazi zdravja z nezmernostjo v jédi in pijači, ali z napčnim in samopašnim življenjem. *Skerbi za svojo čast in dobro ime*. Prava čast pa ni v zunanjih rečeh, v lepoticenji in bahanji, ampak v *čednosti*. Skerbi za svoj *lastni imetek*, pridno in po pameti delaj, dobro gospodari. Ne trati denarja brez potrebe! Ne bodi pa presilno skerbna zavolj prihodniga časniga! Stori svojo dolžnost, v Bogá zaupaj, in bodi zadovoljna s tim, kar ti pošlje po svoji pošteni pridnosti, tako si dosti bogata.

Kdor sebe prav spoštuje?

Kdor dela, kar je prav, Gospodu všeč;

Ker čednost dodeluje

Ljudem dobrote med vsim' naj več'.

